

Світлана
ВЕРЕНИЧ

І ЦЕ ВСЕ,
ЩО Я ХОТИЛА
СКАЗАТИ
ПРО КОХАННЯ

РОМАН

Харків
«ФОЛІО»
2019

Справжнє кохання схоже на привид:
усі про нього говорять, але мало хто його бачив.

Франсуа де Ларошфуко. Максима № 76

1

Спочатку втрачаєш сенс життя, а потім — коханця? Або спочатку коханця, а потім — сенс? Утім, послідовність не важлива. І з сенсом я зараз погарячкувала, не дуже я й турбуюся про цю міфічну субстанцію. Мені здається, я сама мушу його покинути, хіба я кохаю його понад усе? Визнаю, мені з ним добре, за два роки я до нього звикла, ми чудово проводимо час, іноді я без нього нудьгую. Але коли я повертаюся до себе, у свою затишну квартиру, мені теж непогано, а його деякі звички мене дратують. Я винна, що не маю на очах рожевих окулярів, що мені не сімнадцять років, що позаду довгий шлейф із помилок, які неможливо виправити, а можна тільки забути, не вибачаючи собі, і жити далі, наче у минулому все це відбувалося не з тобою. Та можливо, що кохання буває і таким: вимогливим, тверезим, спокійним, упевненим, але глибоким. Хіба я знаю напевно, які пристрасті вирують у ньому? Виявляється, сумніви можуть бути навіть у таких розумниць, як я...

Після випадково підслуханої розмови на якусь мить, тільки на якусь мить, він став мені неприємним, зникло відчуття надійного тилу, тієї кам'яної стіни, за якою прагне

перебувати будь-яка нормальна жінка, одна або з дітьми. Спочатку я навіть дорікала собі, що підслухала ту злочасну розмову по телефону.

Дзвонив його найкращий друг Георгій, парубок тридцяти п'яти років, з легкою сивиною в коротко стриженому волоссі, який і дотепер не зміг скласти собі адекватної ціни та за психологічним розвитком ледь дотягував до старшого підліткового віку. Він мені не сподобався з першого погляду, коли Сергій нас познайомив: нахабний масний погляд, що одразу роздягає тебе, зневажлива усмішечка й усі жарти нижче пояса — інших він не знає, інші йому нецікаві. На моє здивоване питання, що може бути спільного в мого Сергія з таким неприємним типом, почула відповідь: це — друг дитинства, мовляв, зростали в одному підворітті, і відмовитися від спілкування з ним немає ніякої можливості, інакше його можуть неправильно зрозуміти та образитися, а це порушення кодексу справжньої чоловічої дружби. Не уявляю собі нормального чоловіка, який «ображається». На додаток я прослухала повний курс лекцій про чоловічі взаємини, які кардинально відрізняються від жіночих. І це треба враховувати, і з цим треба змиритися, будуючи гармонійний фундамент майбутнього сімейного життя.

Але ж люди не змінюються! І я уявила, як цей друг дитинства, старший за мого Сергія на п'ять років, дає йому потиличників, брудно підсміюючись, навчає поганих слів, говорить упевнено та зухвало, а маленький худенький хлопчик Сергійко розмазує по обличчю гіркі сльози, бачить катастрофу дитячих ідеалів, але не в змозі покинути «друга дитинства». Та не всі ідеали загинули, тому ми з Сергієм разом.

Я ще була у ванній кімнаті, натиралася новою чудодійною олійкою з бентежним ароматом, коли почула голос Сергія, він говорив по телефону:

— То ти хочеш обламати свою Жабку? З гачка кортить зірватися? Ну ти даєш! Ти так і скажеш їй? «Вагітною бути не обов'язково»? Ну, ти герой! У мене б язик не повернувся. Молоток! Ти дійсно вважаєш, що зараз аборт — єдиний вихід?

Мене ледве не знудило від його слів.

«Жабка» — безневинне створіння з блакитними очима-тарілочками, які, майже не мигаючи, заглядають Георгію до рота, яку б вульгарність він не базікав, з ніжками-зубочистками, готовими йти за коханим хоч на край світу, аби тільки той не забув покликати. Одягнена начебто й по моді, але так безбарвно, а на додачу ще й ріденьке, неясного кольору волосся до плечей. Я розуміла, що шансів знайти щось цікавіше й краще за Гошу в неї не було. Вісімнадцять років — її останній козир. Тільки такий «дитячий садок» і міг закохатися в лисіючого егоїста, погодившись на інтим у надії на заміжжя.

Тепер вам зрозуміло, чому від підслуханої розмови мене ледь не знудило? Я вийшла з ванної кімнати злою розчарованою фурією, в мені все клекотало, але зовні... Розумна жінка вміє приховати свої почуття. Сергій схопив мене в обережок, як букет квітів. Він не здогадувався, що це букет троянд із необірваними шипами, які можуть уколоти раптово й дуже боляче.

— Іди в душ, — проворкувала я, милуючись наостанок його накачаним оголеним торсом: обличчям мій коханець зовсім не примітний, яким і має бути справжній чоловік,

але тіло йому вистругав грек Фідій, та ще й дуже старанно, не інакше, — все пропорційне, все прекрасне, навіть ноги, що в чоловіків не часто зустрічається. Пройдіться влітку по пляжу й переконаєтеся, яка це гірка правда для всього чоловічого роду — їхні ноги геть недосконалі, (тому вони так люблять обговорювати та критикувати наші).

Кращий друг Георгія зник у ванній, з передчуттям ночі кохання, а я швидко одяглася, і вхідні двері м'яко і тихенько зачинилися за мною, як у казці, навіть не зажадавши змащення петель олією. В ліфті я відключила мобільник. Будь-яка розмова викликала б тільки новий приступ нудоти, я вже себе знаю. Треба перечекаати.

На свіжому повітрі полегшало. Я не стала брати таксі, а пішла у бік метро. Ще не було десятої години вечора, з нічного неба щедро сипалися на голови нечисленних перехожих сніжинки, безвітряно. Як говорила колись моя покійна бабуся — жити б і радіти. Жити-то я жила, а от радіти...

У незрозумілому настрої я повернулася додому, заварила зеленого чаю з бергамотом, помилувалася на пляшку вина, але поклала собі не відкорковувати: наодинці п'ють тільки алкоголіки. Випити, щоправда, хотілося. Ні, краще в ліжечко — й читати, поки сон теплою долонькою не закриє очі. Проходячи повз стаціонарний телефон, висмикнула шнур. Замість книги попався якийсь глянець, це навіть краще, під нього швидко засинаєш, а книги різні трапляються, іноді читаю півночі, немає сили відірватися, як наркоманка. Може, гарні книги — теж наркотики?

Але сьогодні глянець читати не довелося. Відчула, як з моїх очей потекли сльози, я стала їх легенько промокати краєчком простирадла, невидима помпа справно подавала

цю солону рідину з глибин моєї душі. Невже я оплакувала бідну Жабку з її ще не народженою, але вже нікому не потрібною дитиною? Чи Сергія, що стоїть посеред кімнати зі своїм фідієвим торсом, обмотаними махровим рушником стегнами, та не розуміє, куди я раптово випарувалася? Чи свої два роки, витрачені даремно, не з тією людиною, що мені потрібна?

2

Сергій матеріалізувався через три дні. Саме стільки часу йому вистачило, щоб з'явитися переді мною та не згнъбити свого чоловічого гонору. Він чекав на виході з офісу, була обідня перерва, і я поспішала у найближчу кав'ярню випити чашечку кави та кинути до рота якого-небудь салатику, перші й другі страви там готували огидно.

Мій любий друг, а точніше, бойфренд, виловив мене з метушливої юрби співробітниць, міцно взяв під руку — і ми попрямували до його машини, що зручно була припарковано поруч. Він навіть не привітався! Я теж мовчала.

Встромивши ключ у запалювання, коханець трагічно вимовив:

— Мені треба з тобою поговорити.

— А мені пообідати, — «безтурботно» озвалася я, озброївшись вірним захистом — святою наївністю.

— Одне іншому не заважає, — з гідністю проговорив Сергій, і ми в гробовому мовчанні виїхали на магістраль. Щедра людина, він серед білого дня повіз мене в ресторан, щоб показати, який скарб у його особі я можу втратити, якщо буду поводитися незрозуміло і легковажно.